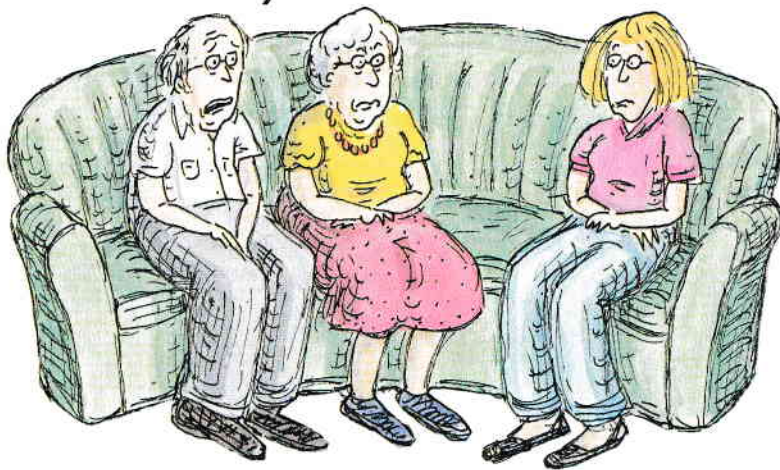


Hai să vorbim
despre ceva mai
PLĂCUT!



DE ROZ CHAST

Traducere din engleză de Iulia Tudorie

GRAFIC

Introducere	1
1. Începutul sfârșitului	9
2. Întoarcerea la rădăcini	21
3. Notarul	37
4. Galapagos	43
5. Căzătura	51
6. Maimonides	61
7. Apusul	69
8. Sfârșitul unei epoci	83
9. Mutarea	99
10. Apartamentul vechi	105
11. Căminul	125
12. Pasul următor	135
13. Abundență de șervețele	147
14. Postmortem	161
15. Elizabeth, singură	165
16. Povești de noapte bună	181
17. Crisalida	195
18. Sfârșit	203
Post-scriptum	223
Epilog	229





ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Doă chestii despre copilăria mea: ① eram singură la părinți și ② părinții mei erau mult mai în vârstă decât părinții celorlalți copii.



Dar chiar și când au făcut un trilion de ani, noi tot nu vorbeam despre „viitor”.



De ce să sfidezi soarta?

Ce-i ASTA?
Muritorii vorbesc
despre mine?
Las' că le arăt
eu LOR!



Pe măsură ce eu și părinții mei ne îndreptam inexorabil spre „viitor”, deveneam tot mai conștientă că la un moment dat va trebui să înfruntăm chestiunea „bătrâneții”.



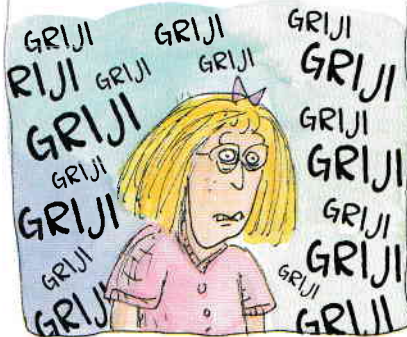
Dar ei nu cereau ajutor, iar eu nu mă ofeream să-l dau. În 1990, soțul meu, băiețelul nostru de trei ani și cu mine (gravidă cu fiica mea) ne-am mutat din oraș în suburbiile din Connecticut, unde aveam mai mult loc, mai mult spațiu verde și școli publice bune. Dacă binele copiilor mei presupunea să-mi abandozez părinții, atunci n-aveam de ales. Pe măsură ce trecea timpul de când eram acolo, pe atât ne era mai greu să ne târâm înapoi în Brooklyn. Dacă își doreau așa de tare să ne vadă, să vină El la noi!!!



În plus, eu **DETESTAM** Brooklynul, unde locuiam ei în continuare, în același apartament în care îmi petrecusem copilăria nefericită. Cartierul era deprimant, apartamentul lor era deprimant. Cine avea nevoie de așa ceva?



Nu sufeream de nostalgie după Zilele Lipsite de Griji ale tinereții, fiindcă nu avusesem parte de ele.



Lista de „îndatoriri” din copilărie și adolescență arăta cam așa:

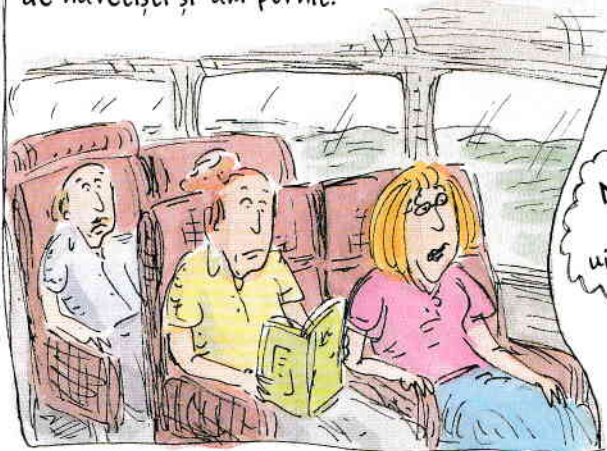
1. la note mari la școală.
2. Exersează la pian.
3. Evită contactul cu alți copii.
4. Fii cuminte.
5. Caută simptomele în Manualul Merck de diagnostic.
6. Nu muri.

Uram perioada aia din viața mea! De ce să vreau să mă întorc?



Din 1990 până în 2001, n-am pus nici măcar **O DATĂ** piciorul în Brooklyn. Negare, eschivare, egoism, lene și treburile de zi cu zi (doi copii mici! termene limită pentru ilustrații! cumpărături!) – puteam da vina pe toate în mare parte. Dar, de fapt, pur și simplu n-am vrut să mă duc. Apoi, din senin, într-o zi, am simțit nevoia să mă duc în Brooklyn, să-mi vizitez părinții. Îmi aduc aminte ușor ce zi era din cauza evenimentelor care au urmat – 9 septembrie 2001. Era într-o duminică.

Habar n-am de unde a apărut dorința asta
subită de a-i vedea. M-am urcat într-un tren
de navetiști și-am pornit.



Când am ajuns la Grand Central, m-am
răsfățat cu un taxi. Voiam să fie o
călătorie cât mai rapidă și
comodă cu putință.



Mda,
ia
uite-le.*

* Cam așa mi-am zis când am văzut
Turnurile Gemene pentru ultima dată.
Desigur, nu știam pe atunci că e ultima
dată.

Taxiul și-a croit drum prin Brooklyn. Nu prin Brooklyn Heights
sau Park Slope sau măcar la Carroll Gardens. Nu în Brooklynul
artiștilor sau al hipsterilor sau al celor care făceau sau cumpărau
batoane de ciocolată de 8 dolari. Ci în STRĂFUNDURILE
Brooklynului, în Brooklynul oamenilor abandonți de tot și de
toată lumea. Brooklynul coridoarelor urât mirositoare, al vecinilor
care se ceartă cu urlete și al celor care nu se duc niciodată în
Manhattan – „în oraș” – decât pentru slujba de la Corvoada SRL.

Am traversat bulevardul Ocean Parkway, am trecut pe lângă băncuțe, blocuri de șase etaje... vechiul meu cartier, apoi vechiul complex de blocuri, și, în cele din urmă, am ajuns la clădirea veche în care copilărisem și unde încă mai locuiau părinții mei.

Taxiul a oprit. M-am dat jos și am intrat în bloc, copleșită de groază, vină și o senzație ciudată de claustrofobie.

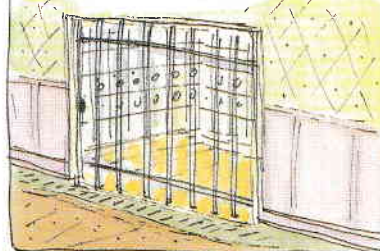
Aceleași flori de plastic în nișa din hol.



Aceleași scaun prins în șuruburi de podea, ocupat probabil de același chiriaș care aștepta poștașul.



În fața căsuțelor poștale era o poartă cu lacăt. Asta era o noutate.



Aceleași lift. Tot încet. Și același miros dubios.



Ce mă aștepta???



Trebuia să-mi iau papara.



Părinții mei se numeau Elizabeth și George.

Se cunoșteau dintotdeauna.

S-au căsătorit în 25 iunie 1938.

Eu m-am născut în 26 noiembrie 1954.

Tata a murit în 17 octombrie 2007.

Mama a murit în 30 septembrie 2009.



Întâi și-ntâi am observat că totul era

SOIOS

Ce-i AIA „soios?”



Nu e doar praf, murdărie sau grăsime de pe aragaz necurățată de o săptămână-două. E un fel de peliculă care acoperă totul când oamenii nu fac curat foarte mult timp. Poate pentru că sunt bătrâni sau oboșiți sau pentru că nu-și dau seama ce se întâmplă. Totul era soios:



O chestie pe care mi-o tot repeta mama în copilărie:



Era limpede că nu-și mai făcea griji pentru asta.

Dacă iei un burete și te apuci de curățenie...



...nu e un gest perceput neapărat ca o mână de ajutor.

Persoana pe care vrei să o ajuți se poate simți jenată sau jignită.



Nu mă pricepeam să am grijă de ei, iar ei nu se pricepeau să mă lase să o fac.

Două zile mai târziu, turnurile alea tâmpite uriașe de la World Trade Center – pe care le văzusem din taxi – DISPĂRUSERĂ în mod absurd, de neconceput.

Imediat după ce s-a prăbușit al doilea avion, mi-am sunat părinții.



9/11/01



9/12/01

